

1

Un om începe să moară în momentul în care se naște. Cei mai mulți oameni trăiesc respingând ideea că moartea îi pândește la fiecare pas, până când, bătrâni și foarte bolnavi, devin conștienți de prezența morții la căpătâiul lor.

În cele din urmă, Mitchell Rafferty avea să-și amintească minutul în care a început să accepte că moartea sa era inevitabilă: luni, 14 mai, ora 11.43 dimineată – cu vreo trei săptămâni înainte de a împlini 28 de ani.

Până atunci, se gândise rareori la moarte. Un optimist înăscut, fascinat de frumusețea naturii, pe care oamenii îl amuzau, el nu avea nici un motiv și nici nu era genul care să se întrebe când și cum avea să-i fie dovedită mortalitatea.

Când totuși asta s-a întâmplat, el era în genunchi.

Mai avea de plantat 30 de straturi de sporul casei roșii și violet. Florile nu răspândeau nici un parfum, dar mirosul de pământ reavăn îl încânta.

Clienții lui, toți niște proprietari pretențioși, preferau culorile vii: roșu, violet, galben intens, roz aprins. Nu acceptau florile albe sau foarte deschise la culoare.

Mitch îi înțelegea. Provenind din familii sărace, își construiseră câte o afacere de succes muncind din greu și asumându-și

riscuri. Pentru ei viața era intensă, iar culorile vii reflectau adevărul despre violența naturii.

În dimineața aceea aparent obișnuită, dar de fapt spectaculoasă, soarele Californiei era ca o minge de unt. Cerul avea un luciu de untură topită. Căldura plăcută a zilei, fără a fi toridă, îl făcuse totuși să transpire abundent pe Ignatius Barnes. Fruntea îi era lucioasă. Din bărbie îi picurau stropi de sudoare.

Lucrând la același strat de flori, la trei metri de Mitch, Iggy părea fiert. Din mai până în iulie, pielea lui nu reacționa la soare prin melanină, ci printr-o roșeață groaznică. Timp de două luni pe an, înainte să se bronzeze în cele din urmă, el arăta de parcă ar fi fost mereu jenat.

Iggy nu putea înțelege simetria și armonia din designul peisagistic, și nu avea prea multă încredere când venea vorba să aranjeze corect trandafirii. Cu toate astea, muncea din greu și era un tovarăș bun și de nădejde, chiar dacă nu era prea inteligent.

– Ai auzit ce i s-a întâmplat lui Ralph Gandhi? întrebă Iggy.

– Cine e Ralph Gandhi?

– Fratele lui Mickey.

– Mickey Gandhi? Nici pe el nu-l cunosc.

– Îl cunoști, sunt sigur, zise Iggy. Mickey, cel care-și pierde vremea pe la Rolling Thunder¹.

Rolling Thunder era un bar pentru surferi.

– N-am mai fost acolo de ani de zile, zise Mitch.

– Ani? Vorbești serios?

– Foarte serios.

– Credeam că mai treci pe acolo din când în când.

– Deci mi s-a simțit lipsa, nu?

– Recunosc, nu a scris nimeni numele tău pe vreun scaun de la bar. Ce, ai găsit vreun local mai bun decât Rolling Thunder?

– Îți amintești când ai venit acum trei ani la nunta mea? întrebă Mitch.

– Desigur. Ai avut niște tacos grozavi, cu fructe de mare, dar orchestra era depășită rău.

– Nu-i adevărat.

– Omule, aveau tamburine.

– Ne-am încadrat în buget. Măcar nu aveau acordeon.

– Pentru că nu știau să cânte la acordeon, ar fi fost prea greu pentru ei.

Mitch astupă o gaură, apoi nivelă cu mistria pământul afănat.

– Nu aveau nici castaniete.

Ștergându-și fruntea cu brațul, Iggy începu să se plângă:

– Probabil că am gene de eschimos. Transpir și la zece grade Celsius.

Mitch spuse:

– Nu mai frecventez baruri. Sunt căsătorit.

– Da, dar nu poți să fii căsătorit și să mergi și la Rolling Thunder?

– Prefer să stau acasă decât să fiu oriunde în altă parte.

– O, șefule, e trist, zise Iggy.

– Nu e trist deloc. Este tot ce poate fi mai bun.

– Chiar dacă închizi un leu la grădina zoologică trei ani, șase ani, el nu va uita niciodată cum era în libertate.

În timp ce planta sporul casei de culoare violet, Mitch spuse:

– De unde știi? Ai întrebat vreodată un leu?

– Nici nu e nevoie să întreb. Eu sunt un leu.

¹ Bubuit de tunet (în lb. eng., în original)

- Ești doar un surfer ratat.
- Și sunt mândru de asta. Mă bucur c-ai găsit-o pe Holly. Este o adevărată doamnă. Dar eu țin la libertatea mea.
- Bravo ție, Iggy. Și ce faci cu ea?
- Cu ce anume?
- Cu libertatea ta. Ce faci cu libertatea ta?
- Tot ce vreau.
- De exemplu?
- Orice. De exemplu, dacă la cină am chef de pizza cu cârnăciori, nu trebuie să mai întreb pe nimeni ce ar vrea de mâncare.
- Corect.
- Dacă vreau să mă duc la Rolling Thunder pentru câteva beri, nu am pe nimeni care să mă cicălească.
- Holly nu mă cicălește.
- Pot să mă întorc criță în fiecare noapte, dacă vreau, și nimeni nu-mi va cere socoteală când ajung acasă.
- Mitch începu să fluiera *Born Free*.
- Dacă una dintre tipele acelea care fac surfing se dă la mine, zise Iggy, sunt liber să-mi fac de cap.
- Se dau la tine mereu - nu-i așa? - toate tipele acelea sexy care fac surfing.
- Femeile au tupeu în ziua de azi, șefule. Dacă văd un lucru care le place, pun mâna pe el pur și simplu.
- Mitch spuse:
- Iggy, ultima dată când ți-ai petrecut noaptea cu o femeie, John Kerry credea că va fi președinte.
- Nu a trecut chiar atât de multă vreme.
- Și ce s-a întâmplat cu Ralph?
- Care Ralph?
- Fratele lui Mickey Gandhi.
- A, da. O iguană i-a retezat nasul.

- Scârbos.
- Câțiva surferi se opriseră pe la bar, iar Ralph cu câțiva băieți s-au dus cu motocicletele la The Wedge.
- The Wedge era un loc foarte cunoscut la capătul peninsulei Balboa, în Newport Beach.
- Iggy zise:
- Și-au ticsit-lăzile frigorifice cu sendvișuri „submarin“ și bere, iar unul dintre ei l-a adus pe Ming.
- Ming?
- Așa se numea iguana.
- Deci era un animal de companie?
- Ming fusese întotdeauna atât de dulce înainte.
- E de așteptat ca iguanele să aibă toane.
- Nu, sunt prietenoase. Ce s-a întâmplat a fost din cauza unui nepriceput, nici măcar nu era surfer, doar unul care se bădea mare și se băga peste tot, care i-a strecurat lui Ming puțină metamfetamină într-o bucată de salam.
- Reptilele sub influența drogurilor sunt o idee proastă, zise Mitch.
- Ming cel drogat era un animal complet diferit de Ming cel normal, recunoscuse Iggy.
- Lăsând jos săpăliga și sprijinindu-se pe tocurile pantofilor săi de lucru, Mitch spuse:
- Așadar, Ralph Gandhi nu mai are nas?
- Ming nu i-a mâncat nasul. Doar i l-a retezat și apoi l-a scuipat.
- Poate că nu-i plăcea mâncarea indiană.
- Ei aveau o ladă frigorifică mare plină cu apă, gheață și bere. Au pus nasul în ladă și s-au grăbit să ajungă la spital.
- L-au luat și pe Ralph cu ei?
- Au trebuit să-l ia pe Ralph. Era nasul lui.
- Ei bine, zise Mitch, vorbim despre niște surferi.

– Au spus că era cam albastru când l-au pescuit din apa cu gheață, dar un specialist în chirurgie plastică i l-a cusut la loc, iar acum nu mai este albastru.

– Ce s-a întâmplat cu Ming?

– S-a prăbușit. A fost complet amețit o zi întreagă. Acum, e din nou ca altădată.

– Asta-i bine. Probabil că e greu să găsești un centru de dezintoxicare pentru iguane.

Mitch se ridică în picioare și luă trei duzini de ghivece goale din plastic, de culoare neagră, pe care le cără până la camioneta lui cu remorcă. Camioneta se afla lângă bordură, în umbra unui dafin indian. Deși cartierul se ridicase cu numai cinci ani în urmă, copacul crescuse înalt și stricase deja trotuarul. În cele din urmă, rădăcinile insistente aveau să blocheze canalele de scurgere din peluză și să invadeze sistemul de canalizare. Decizia antreprenorului de a economisi o sută de dolari doar ca să nu instaleze o barieră de protecție contra rădăcinilor avea să ducă de fapt la cheltuieli de zeci de mii cu reparațiile făcute de instalatori, peisagiști și furnizori de beton.

Când planta un dafin indian, Mitch folosea întotdeauna o barieră contra rădăcinilor. Nu era nevoie să-și facă singur de lucru mai târziu. Natura veșnic verde și abundentă îl ținea mereu ocupat.

Strada era pustie, lipsită de trafic. Nici cea mai slabă adiere nu clintea frunzele copacilor. Dinspre prima intersecție din capătul străzii se apropia un bărbat cu un câine. Câinele, un retriever, petrecea mai puțin timp mergând decât adulmecând mesajele lăsate de alții din aceeași specie.

Liniștea era atât de adâncă, încât Mitch credea că poate auzi gâfăitul câinelui aflat la distanță.

Aurii – soarele și câinele, aerul și promisiunea acelei zile, casele frumoase cu peluze verzi în față.

Mitch Rafferty nu-și putea permite o casă în cartierul acesta. Era mulțumit doar să poată lucra aici.

Poți să iubești adevărata artă fără să-ți dorești să trăiești într-un muzeu.

El observă un cap defect de aspersor între gazon și bordura trotuarului. Își luă sculele din mașină și se așeză în genunchi pe iarbă, lăsând deocamdată lucrul la straturile de sporul casei.

Auzi soneria telefonului său mobil. Îl scoase de la curea și-l deschise. Ora era afișată – 11.43 –, dar pe ecran nu apărea nici un număr. Răspunse oricum.

– Big Green, zise el, acesta fiind numele pe care-l alesese pentru firma sa cu doi angajați, în urmă cu nouă ani, deși nici nu-și mai amintea de ce.

– Mitch, te iubesc, spuse Holly.

– Bună, scumpo.

– Orice s-ar întâmpla, te iubesc.

Țipă de durere. Un zdrăngănit și o bubuitură sugerau o luptă la capătul celălalt al firului.

Alarmat, Mitch se ridică în picioare.

– Holly?

Un tip zise ceva, un tip care ținea acum telefonul. Mitch nu reuși să înțeleagă cuvintele pentru că era concentrat asupra zgomotului de fundal.

Holly scoase un țipăt. Nu mai auzise niciodată asemenea sunete scoase de ea, atâta groază.

– Ticălosule, rosti ea și fu redusă la tăcere de un zgomot scurt și ascuțit, ca și cum ar fi fost palmuită.

Străinul de la telefon zise:

– Mă auzi, Rafferty?

– Holly, unde este Holly?

Acum individul se auzea vorbind mai departe de telefon, dar nu cu Mitch:

– Nu fi proastă. Rămâi pe podea.

Un alt bărbat se auzi vorbind în fundal, cuvintele fiind greu de deslușit.

Cel de la telefon spuse:

– Dacă se ridică, trage-i un pumn. Vrei să-ți pierzi câțiva dinți, scumpo?

Era cu doi bărbați. Unul din ei o lovise. O lovise!

Mitch nu putea să înțeleagă ce se întâmpla. Realitatea părea dintr-odată la fel de nesigură ca descrierea unui coșmar.

O iguană înnebunită de droguri era ceva mult mai verosimil decât ce trăia el.

Lângă casă, Iggy planta flori. Transpirând, roșu din cauza soarelui, la fel de solid ca întotdeauna.

– Așa e mai bine, scumpo. Ce fată cuminte.

Mitch nu mai putea să respire. Simțea o greutate mare în piept. Încercă să vorbească, dar nu-și putea auzi vocea, nu știa ce să spună. Aici, în plin soare, se simțea ca într-un sicriu, îngropat de viu.

– O avem pe soția ta, spuse individul de la telefon.

Mitch se auzi întrebând:

– De ce?

– Tu de ce crezi, tâmpitul?

Mitch nu știa de ce. Nu voia să știe. Nu voia să se gândească la un motiv pentru că orice posibil răspuns l-ar fi îngrozit.

– Eu mă ocup cu plantatul florilor.

– Ce-i cu tine, Rafferty?

– Cu asta mă ocup. Plantez flori. Repar aspersoare.

– Ești beat sau ce?

– Sunt doar un grădinar.

– Soția ta e la noi. Poți să ți-o iei înapoi pentru două milioane, bani gheață.

Mitch înțelese că nu era o glumă. Dacă ar fi fost o glumă, Holly ar fi trebuit să le fie complice, dar ea nu avea un simț al umorului atât de macabru.

– Trebuie să fie o greșeală.

– Ai auzit ce-am spus? Două milioane.

– Omule, nu înțelegi? Sunt doar un grădinar.

– Știm asta.

– Am în bancă în jur de unsprezece mii de dolari.

– Știm.

Copleșit de groază și de nedumerire, Mitch nu mai era capabil să simtă furie. Silit să clarifice, poate mai mult pentru el însuși decât pentru cel de la telefon, zise:

– Eu am doar o mică firmă cu doi angajați.

– Ai timp până miercuri la miezul nopții. Șaizeci de ore.

O să te punem la curent cu detaliile.

Mitch începu să transpire.

– E o nebunie. De unde să fac rost de două milioane de dolari?

– O să găsești tu o cale.

Tonul străinului era dur, implacabil. Într-un film, Moartea ar fi vorbit pe acest ton.

– E imposibil, zise Mitch.

– Vrei să o auzi din nou țipând?

– Nu. Nu vreau.

– O iubești?

– Da.

– O iubești cu adevărat?

– E totul pentru mine.